

ЦРНА ГОРА

ОПШТИНА БЕРАНЕ

Главни администратор

Број: 03-042/21-67

Беране, 24.09.2021. године

Главни администратор општине Беране рјешавајући по жалби Стојановић Радула из Берана бр. 12-422/21-12157/4 од 20.08.2021. године, ког заступа Милован Стојановић Адвокат из Берана, изјављеној против рјешења Управе за наплату локалних јавних прихода општине Беране бр. 12-422-56/14-12157/1 од 08.07.2021. године, на основу члана 77 Закона о локалној самоуправи („Сл.лист ЦГ“ бр. 02/18) и члана 128 Закона о управном поступку („Сл.лист ЦГ“ бр. 56/14, 20/15, 40/16 и 37/17) доноси:

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбија се жалба Стојановић Радула из Берана заведена под бр. 12-422/21-12157/4 од 20.08.2021. године.

Одбија се захтјев за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Рјешењем Управе за наплату локалних јавних прихода општине Беране бр. 12-422-56/14-12157/1 од 08.07.2021. године, пореском обвезнику Стојановић Велимира Радулу, адреса Маште - Беране, утврђен је порез на земљиште за 2014 годину, које се налази на територији Општине Беране, уписано у Листу непокретности бр. 1196 КО Полица у износу од 40,42 €.

Благовремено изјављеном жалбом бр. 12-422/21-12157/4 од 20.08.2021. године, жалилац побија нападнуто рјешење због битних повреда одредаба управног поступка, непотпуно и погрешно утврђеног чињеничног стања и повреде материјалних прописа и у битном наводи да првостепени орган у поновном поступку није поступио по пресуди Управног суда Црне Горе У.бр. 4490/19 од 13.05.2021. године у којој је јасно назначено да се приликом доношења новог рјешења мора водити рачуна о застарјелости утврђивања пореза, имајући у виду да се порез односи на 2014. годину. Даље наводи да је Управни суд својом пресудом јасно указао да приликом доношења рјешења и утврђивања висине обавезе нису правилно утврђени сви критеријуми, посебно имајући у виду да је чл. 4 Одлуке о порезу на

непокретности на основу ког је утврђен порез на непокретности за 2014. годину прописан коефицијент 0.9 док је ожалбеним рјешењем он одређен као 1.00. Истиче да је нападнуто рјешење донесено противно одредби чл. 11 ЗУП-а, да првостепени орган није изводио доказе а и оне које је извео погрешно је цијенио те да приликом обрачуна висине пореске обавезе нису правилно примијењени основни критеријуми за одређивање тржишне вриједности непокретности. Наводи да је чл. 6 став 1 Закона о порезу на непокретности прописано да су основни критеријуми за одређивање тржишне вриједности непокретности намјена непокретности, величина непокретности, мјесто гдје се налази, квалитет и други елементи који могу утицати на тржишну вриједност непокретности док је чл. 9 истог закона прописано да јединица локалне самоуправе може утврдити вишу, односно нижу пореску стопу од утврђене и то за пољопривредно земљиште које се не обрађује и слично. Даље истиче да се из цитираних рјешења види да су предметне непокретности од 2014 до 2016 године биле у другој зони да би од 2016 године прешле у трећу зону као и да је коефицијент квалитета на истим непокретностима различит односно да је до 2016 године износио 1.00 а касније 0.40. Истиче и да је жалилац сувласник на предметним непокретностима са различитим удјелима те да би стога и пореска обавеза морала бити умањена.

У коначном предлаже да Главни администратор општине Беране поништи нападнуто рјешење и предмет врати на поновни поступак и закониту одлуку и да призна трошкове састава двије жалбе у износу од по 400,00 €.

Главни администратор је размотрио жалбу, предметно рјешење и списе предмета и утврдио да је поступак који је претходио доношењу оспореног рјешења проведен у складу са правилима поступка, чињенично стање је правилно и потпуно утврђено и на исто је правилно примијењен одговарајући материјални пропис. У ожалбеном рјешењу дати су јасни и основани разлози који наводима жалбе нису доведени у питање.

Одредбом чл. 100 Закона о пореској администрацији („Сл.лист РЦГ“ бр. 65/01, 80/04, 29/05 и „Сл.лист ЦГ“ бр. 73/10, 20/11, 28/12) прописано је да право на утврђивање пореске обавезе застаријева у року од пет година од истека године у којој је ту обавезу требало утврдити.

Ожалбеним рјешењем Управе за наплату локалних јавних прихода општине Беране бр. 12-422-56/14-12157/1 од 08.07.2021. године, пореском обвезнику Стојановић Велимира Радулу, адреса Маште - Беране, утврђен је порез на земљиште за 2014 годину, које се налази на територији Општине Беране, уписано у Листу непокретности бр. 1196 КО Полица у износу од 40,42 €.

Из списка предмета произилази да је жалилац власник предметних непокретности, те да је првостепени орган својим рјешењем жалиоцу правилно утврдио износ пореза на непокретности за 2014. годину на начин што је цијена м2 земљишта утврђена **непосредно за конкретну зону** у складу са чланом 3. став 5 тачка 3 Уредбе о ближим критеријумима и методологији за одређивање тржишне вриједности непокретности („Сл.лист ЦГ“ бр. 36/11) односно по подацима који су достављени од стране органа управе надлежног за питање пореза – Пореска управа. На овако добијену цијену м2 земљишта за конкретну зону нису примијењени корективни елементи из Одлуке о порезу на непокретности („Сл.лист ЦГ-општински прописи“ бр. 18/11 и 23/12), јер се исти примјењују само у случају да није утврђена

конкретна цијена м² земљишта за конкретну зону, односно када се пореска рјешења раде по подацима о просјечној почетној цијени земљишта за општину или Црну Гору који су добијени од стране Завода за статистику и које је потребно овим коефицијентима прилагодити конкретно утврђеним зонама на територији општине.

Дакле, мјеста за примјену корективних елемената било би у случајевима из чл.3 став 5 тачка 1 и 2 Уредбе о ближим критеријумима и методологији за одређивање тржишне вриједности непокретности, када се просјечна тржишна цијена м² земљишта утврђује на основу података Завода за статистику у одређеној општини или на нивоу Црне Горе, у ком случају би била узета у обзир зона и други корективни елементи. У конкретном случају вриједност м² земљишта за подручје у ком се налази земљиште жалиоца – Полицу одређена је по подацима који су достављени од стране органа управе надлежног за питање пореза – Пореска управа што се да утврдити увидом у акте Пореске управе ПЈ Беране бр. 03/18-4-1395 од 12.04.2012. године и бр.03/15-2-2540 од 09.06.2014. године који егзистирају у списима предмета, те у овом случају нема мјеста примјени корективних елемената. Цијена м² земљишта добијена од Пореске управе ЦГ-ПЈ Беране за конкретну зону није почетна, него конкретна, фиксна и коначна, утврђена и добијена само за ту зону, те се из тог разлога на исту не може примјенити коефицијент локације, односно зоне. Коефицијент 1.00 који стоји у оспореном рјешењу не мијења ствар приликом одређивања пореза у складу са напријед изнијетим, односно не може имати утицаја на висину пореза из разлога што сваки износ помножен са бројем 1.00 даје тај исти износ, а коефицијент 1.00 се налази у рјешењу због компјутерског програма по ком се врши обрачун пореза.

Полазећи од напријед означене одредбе чл. 100 Закона о пореској администрацији без утицаја је и истакнути приговор застарјелости утврђивања пореза за 2014. годину из разлога што право на утврђивање пореске обавезе застаријева у року од пет година од истека године у којој је ту обавезу требало утврдити. Имајући у виду да календарска година истиче 31. децембра, а да се рок рачуна од првог наредног дана, односно у конкретном од 01.01.2015. године, право на утврђивање пореза за 2014. годину застаријева 31.12.2019. године, односно истеком рока од 5 година. Како је у предметном случају поступак започет по службеној дужности доношењем рјешења првостепеног органа бр. 12-422-56/14-12157 од 15.04.2019. године, евидентно је да је исто донесено унутар остављеног рока. За напоменути је и да је одредбом чл. 101 став 4 Закона о пореској администрацији прописано да, између осталог, рок застарјелости не тече за вријеме док траје поступак код суда, што је у конкретном и био случај.

Наводи из жалбе жалиоца да приликом обрачуна висине пореске обавезе нису правилно примијењени основни критеријуми за одређивање тржишне вриједности непокретности те да је Законом о порезу на непокретности прописано да су основни критеријуми за одређивање тржишне вриједности непокретности намјена непокретности, величина непокретности, мјесто гдје се налази, квалитет и други елементи који могу утицати на тржишну вриједност непокретности, као и да јединица локалне самоуправе може утврдити вишу, односно нижу пореску стопу од утврђене не могу имати утицаја на износ пореске обавезе жалиоца будући да је цијена м² земљишта утврђена непосредно за конкретну зону.

Без утицаја је и навод из жалбе да су предметне непокретности од 2014 до 2016 године биле у другој зони да би од 2016 године прешле у трећу зону, као и да је коефицијент

квалитета на истим непокретностима различит, односно да је до 2016 године износио 1.00 а касније 0.40, јер су пореска рјешења до 2016. године рађена у складу са Одлуком о порезу на непокретности („Сл.лист ЦГ- општински прописи“ бр. 18/11 и 23/12) а након те године по новој Одлуци о порезу на непокретности („Сл.лист ЦГ- општински прописи“ бр. 19/16) по којој је Полица сврстана у трећу зону.

Жалбени навод да је жалилац сувласник на предметним непокретностима са различитим удјелима те да би стога и пореска обавеза морала бити умањена није основан, јер се увидом у Посједовни лист бр. 1196 да утврдити да је жалилац власник предметних непокретности са обимом права 1/1, и да је у том својству и обиму права уписан 26.04.2013. године.

Код таквог стања ствари оспореним рјешењем није повријеђен закон на штету жалиоца, због чега је жалбу ваљало одбити као неосновану.

Одлука о трошковима поступка донесена је примјеном чл. 94 став 3 Закона о управном поступку којим је прописано да када је управни поступак покренут по службеној дужности окончан повољно за странку, трошкове поступка сноси јавноправни орган који је поступак покренуо, ако није друкчије прописано. С обзиром да у конкретном поступак није окончан повољно за странку, ваљало је у вези трошкова донијети одлуку као у диспозитиву.

Овај орган је цијенио и остале наводе из жалбе жалиоца али је имајући у виду напријед изложено нашао да нијесу могли утицати на другачије рјешавање ове управне ствари, те је са изложеног а на основу чл. 126 став 4 Закона о управном поступку („Сл.лист ЦГ“ бр. 56/14, 20/15, 40/16 и 37/17) одлучено као у диспозитиву рјешења.

УПУТСТВО О ПРАВНОМ СРЕДСТВУ: Против овог рјешења није допуштена жалба али се може покренути управни спор тужбом код Управног суда ЦГ у року од 20 дана од дана пријема рјешења.

